

Mads Vinding var i 1970'erne husbassist på Montmartre efter midnat, mens Niels-Henning Ørsted Pedersen havde tjansen tidligere på aftenen.
Fotos: Gregers Tycho

Der var engang et jazzværts

■ Siden først i 1960'erne har navnet Montmartre været indbegrebet af levende dansk jazz.

■ Efter 16 års pause er det blevet det på ny – og endda på den oprindelige adresse.

JAKOB LEVINSÉN

jakob.levinsen@jip.dk

Lokalet i det indre København har aldrig kunnet rumme meget mere end 80 mennesker. Og så skal de endda være temmelig glade for hinanden.

Men netop den ganske intime stemning – i gamle dage tillige med sænket loft, ingen ventilation og rygelov, som noget man højst læste om i dystre fremtidsromaner – kan have været en medvirkende årsag til, at Montmartre Jazzhus under først Anders Dyrup og senere Herluf Kamp-Larsens ledelse blev til et af Europas store små jazzsteder.

Navnet Montmartre havde været i brug i københavnsk jazzliv siden 1954, men det var, da jazzhuset i Store Regnegade 19 åbnede i

1959, at det for alvor fik betydning. Både for internationale musikere, hvoraf mange i kortere eller længere tid fik adresse i København – Assistens Kirkegård har ligefrem en særlig jazzafdeling – og for danske toppolitikere i svøb.

Om ad Nørregade

Prominente tidligere kritikere som Torben Ulrich, Jørgen Leth og Christian Braad Thomsen har alle beskrevet, hvor meget af den moderne jazz' guldalder først i 1960'erne, der udspillede sig her.

Senere blev stedet kørt agterud af rockmusik og mere elektrisk jazz og lukkede første gang i 1974 – samt efter et genoplivningsforsøg tilsyneladende definitivt i 1976.

To år senere åbnede dog et nyt – og noget større – Jazzhouse Montmartre på adressen Nørregade 41 under ejerskab af restauratøren "Jazz-Kay" Sørensen med et repertoire, der også omfattede rock og verdensmusik, og med mindst lige så stor kunstnerisk og kommerciel succes.

Efter den gemyttige og topprofessionelle Sørensens død i 1988 gik Nørregadeadressen hurtigt ned ad bakke under skiftende ejere og musikprofiler. Den sidste, der lukkede og slukkede i 1995, var sangerinden Anne Linnet, og siden har stedet været natklub.

Mellem smil og tårer

Men jazzen vil ud. I 1991 var Copenhagen Jazzhouse således åbnet i en kælder i Niels Hemmingsens gade bag Helligåndskirken, hvor det stadig ligger.

Nostalgien omkring det oprindelige Montmartre var imidlertid fortsat betydelig, og ikke kun blandt dem, der havde oplevet det i storhedstiden. Således indspillede pianisten Niels Lan Doky (født i 1963) dokumentarfilmen "Between A Smile And A Tear", hvor lokalet – der nu var frisørskole – til lejligheden blev gendannet til spillested for et par aftener.

Vi er de bedste

Det var også Doky, der i begyndelsen af i år sammen

HISTORISK JAZZHUS

Montmartre

Montmartre Jazzhus var et af verdens førende jazzspillesteder fra 1959 til 1976, da det lå i Store Regnegade i København.

Store jazznavne flyttede til København på grund af Montmartre.

En af Danmarks største jazzmusikere – Niels-Henning Ørsted Pedersen (NHØP) – fik sin debut som 15-årig på Montmartre.

Montmartre kører nu som en non-profit forretning.

Montmartre Café drives af holdet bag restauranterne Era Ora, Acquamarina og L'Altro.

Rune Bech tog sammen med pianisten Niels Lan Doky initiativ til at genåbne det legendariske jazzhus.

Lokalet er overskueligt, men ikke så lavloftet som førhen.

Montmartre skal bygge videre på de gamle værdier. København er for længe blevet en jazzby med en underskov af jazzmusik. Det bliver ikke et banebrydende jazzhus igen, men det skal kun have kvalitetsjazz – ikke nødvendigvis store navne, men store kunstnere, siger Rune Bech.

»Danske jazzmusikere blev uddannet her på scenen. Det var for musikkonserverierne. Her kom man til at spille med de store og blev på den måde oplært.«

I dag kigger han og musikchef Niels Lan Doky også efter talenter. Under Jazzfestivalen holder de åbne jammessioner, dog måtte håbefulde gymnasieelever se sig slået tirsdag aften, da Marcus Millers og Kenny Barons saxofonister indfandt sig blandt publikum og blev hevet på scenen.

Jazzmusikere fra hele verden er i byen i disse dage, og mange skal forbi det genåbnede Montmartre, der har en uforklarlig dimension over

Montmartre-ånden lever igen

Comeback: Sommerheden blandede sig med varme følelser og muntre minder, da det genåbnede Jazzhus Montmartre hyldede sin gamle husbassist, NHØP.

HEIDI JOY MADSEN
heidijoy@jip.dk

Navnet og lokalet er det samme. Langbordene og maskerne er blevet genskabt. I stedet for træ på væggene har scenen fået et rødt fløjlstæppe. Men placeringen af scenen er den samme som fra 1959 til 1976, da Montmartre Jazzhus i Store Regnegade præsterede nogle af datidens største jazzkoncerter.

»Vi vil genskabe Montmartre-ånden, men med et nyt indhold i en ny tid,« forklarer direktør Rune Bech, mens han fra scenen inden onsdagens

koncert fortæller, hvordan der gik et gys igennem folk, da maskerne på væggen blev afsløret sidste fredag.

Maskerne er et symbol på Montmartre. De oprindelige gipsansigter, der hang på

HOVEDPUNKTER

■ Det genåbnede Jazzhus Montmartre i Store Regnegade byder på ren nostalgi.

■ Gamle musikerkolleger, familie og venner hylder bassisten Niels-Henning Ørsted Pedersen på Montmartre under Copenhagen Jazzfestival.

væggen og var vidner til navne som Ben Webster, Stan Getz og Dexter Gordon, gik tabt efter lukningen i 1976. Nu har kunstneren Mogens Gylling genskabt sine masker, men med et nyt twist.

»Der er så meget historie i dette sted, og i aften, når vi hylder Niels-Henning Ørsted Pedersen (NHØP), kommer følelserne til at hænge i luften. Han var bannerfører for en hel jazzgeneration,« fortæller Rune Bech.

Mads Vinding tilbage

Det er NHØP's gamle venner og musikerkolleger, der står på scenen i aften, og under

Copenhagen Jazzfestival hylder bassisten, der blev en stjerne på Montmartres egen scene og fast husbassist efter Oscar Pettiford i 1962.

Bassisten Mads Vinding optrådte også selv på Montmartre i storhedstiden. Dengang afløste han NHØP, der spillede på aftenholdet fra kl. 20 til 24, og Mads Vinding tog så nattjansen fra midnat til kl. 4 om morgenen.

»Det er et optimalt koncertsted, fordi det er så intimt, og man har god kontakt til publikum. Men det er anderledes end tidligere – det er meget renere nu,« forklarer Mads Vinding fra det nye

musikerrum, der har koncertprogrammer fra 1971 og 1972 hængende på væggen sammen med sort-hvide billeder fra jazzhusets legendariske koncerter.

Stille, når der spilles

I gamle dage lugtede man af friture og røg, når man havde været på Montmartre. Det var jazzromantik, fortæller pianisten Ole Kock Hansen, der havde kendt NHØP siden barndommen, da de voksede op i Osted ved Roskilde.

»Dengang var det et jazzværts hus, nu er det et koncertsted. Den største forskel er, at folk nu er stille under

musikken. Det var de ikke dengang,« fortæller pianisten, der allerede har optrådt på det genåbnede Montmartre.

I dag er der ingen tyk røgdunst i lokalet, og maden er i Michelin-klasse. Montmartre er et sted for livsnydere, hvor god mad, vin og jazz hører sammen. Men denne aften er musikken den samme.

Ikke banebrydende igen

»Vi er jo de samme, selv om der er gået 34 år,« siger Ole Kock Hansen, der skal optræde sammen med trommeslageren Alex Riel og bassisten Jesper Lundgaard.